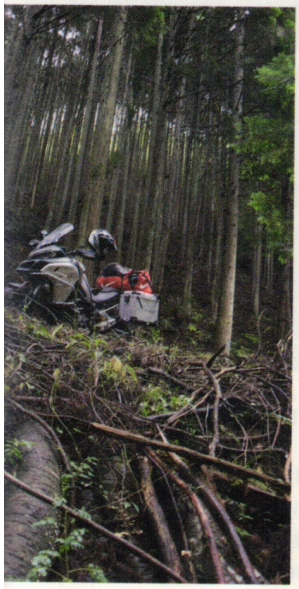

heb op mijn vorige reizen is dat je elk aanbod van vriendelijkheid moet accepteren. When in Rome, do as the Romans do. Uiteindelijk krijg ik mijn kamer toegewezen en een warme douche en een pint later kruip ik tussen de lakens en plan ik mijn trip voor morgen: op zoek gaan naar het hoofdkwartier van Ducati Japan en ondertussen zoveel mogelijk te genieten van Tokyo's moois.

Kopzorgen en slaapliedjes

De morgenstond heeft goud in de mond en uitgedost in mijn nieuwe Japanse outfit en met waterschoentjes aan duik ik terug het metrostel in. Eerst richting Shibuya waar ik een afspraak heb met Miyo om het contract te tekenen en de laatste hand te leggen aan mijn reisplan. Het hoofdkantoor van Ducati Japan heeft ook een uiterst onaangename mededeling voor mij, het pakket dat van de vorige rijder Laurent uit Rusland verstuurd werd, is door de Japanse douane teruggezonden wegens een administratieve fout. Met andere woorden, de communicatiemiddelen waaronder een iPhone, een fotocamera en ook een GPS zal ik dus zaterdag niet meekrijgen. Het wordt even wit rond mijn neus,... zonder GPS alleen door Japan? Wat moet, dat moet, denk ik maar en zet mijn krabbel onderaan het contract. Een beetje onwennig vertrek ik uit het kantoor, wat moet ik nu in hemelsnaam doen zonder GPS? Mijn dagtripje in Tokyo neemt dus een andere wending want mijn gedachten staan ondertussen op het vinden van wegenkaarten in plaats van de toerist uithangen. Een kompas heb ik al – als mijn bagage toekomt toch -, de rest zal zichzelf wel uitwijzen. In mijn 'guide to Japan' noteerde ik eerder een bezoekje aan Asakusa omwille van de vele traditionele winkeltjes aldaar (helaas, vol toeristenbrol) en de beroemde Senso-Ji tempel. Deze tempel is de oudste Boeddhistische vereerplaats in Tokyo en door zijn typische Japanse kenmerken ook één van de populairste bestemmingen. Na de middag wordt de drukte mij te veel en begeef ik mij terug naar de metro, mijn eigen smartphone slaat ondertussen op hol elke keer ik me aanmeld op het gratis WiFi-netwerk. Miyo probeerde me al een aantal keer te bereiken want mijn bagage is terecht en zal worden afgeleverd in het hostel 's avonds tussen 18.00 en 23.00. Geen tijd meer dus om wegenkaarten te zoeken. Ik kom pas rond 19 uur aan het hostel aan en ben onzeker of het busje al is langs geweest. Ik neem een stoel en installeer me op de stoep om op de uitkijk te zitten. Langzaam gaan de uren voorbij en rond een uur of negen passeert een oudere Japanse man mij. Hij wijst naar mijn blote voeten en maakt een duidelijke neen-beweging met zijn vinger. Ik weet niet goed hoe te reageren en zeg dan maar dat het me spijt (één van de handige Japanse zinnetjes die ik op voorhand ingestudeerd had). De man fronst en gaat verder op zijn pad. Een minuut of tien later is hij terug, met slippers in de ene hand en een stoel in de andere. Hij plaatst zijn stoel naast de mijne en in de volgende uren praat hij aan één stuk door. Ondertussen leert hij me een liedje waarbij hij vaak naar de maan en de sterren wijst die zichtbaar zijn die avond. Ik vergeet het feit dat ik alleen ben, dat ik morgen zonder GPS moet aanzetten, dat ik geen idee heb waar ik morgenavond ga slapen,... al mijn zorgen zijn even weg. Een onvergetelijk moment dat alsnog verstoord wordt door het busje dat mijn bagage komt brengen. Wanneer ik de documenten afgetekend heb, is de oude man al vertrokken zonder afscheid te nemen. Als ik de volgende ochtend het liedje zing voor de eigenares van het hostel vertelt ze me dat het een slaapliedje is dat ouders zingen voor hun kinderen wanneer ze moeite hebben met slapen.

Het vertrek

Maandenlang uitkijken naar de dag waarop de Multistrada Enduro van 'eigenaar' wisselt en dan toch met een sippe lip achterblijven, het kan. De vorige rijder Laurent is niet aanwezig bij de overdracht, terwijl blijkt dat ook de fakkel die de wissel symboliseert teruggezonden is naar Rusland. Het komt dus neer op een wat minder heroïsche overhandiging van de motorsleutels. Ik krijg welgeteld twintig minuten om al mijn bagage in de koffers te proppen en mijn Nike-bag achterop te binden. Omdat de waterdichte roltas met het andere materiaal nog steeds vastzit in Rusland moet ik het dan maar even zien te redden met mijn sportzak, hopend op droog weer. Langzaamaan beginnen de kriebels in mij op te borrelen, straks mag ik met mijn nieuw werkpaard vertrekken op wat waarschijnlijk mijn grootste solo-avontuur ooit zal worden. Onder toeziend oog van pers en menig fotograaf krijg ik de toestemming om de Multistrada de sporen te geven en mezelf in het mierennest van Tokyo onder te dompelen. Net voor mijn vertrek geeft Miyo mij een Japanse GPS waarin ze enkele noodpunten heeft geprogrammeerd indien ik in de problemen zou raken tijdens mijn trip. De eigenaar van de organiserende Ducati store heeft aangeboden om me door de grootste verkeersaders te loodsen, iets waar ik gretig gebruik van maak. Het kost ons anderhalf uur om uit Tokyo te raken, dan scheiden onze wegen en heb ik nog twee uur nodig om uit de suburbs te raken. Wat opvalt is dat er geen enkele vorm van agitatie of agressie bij de autobestuurders te merken is, iedereen wacht net-

jes zijn beurt af, zonder toeteren, zonder nodeloos van rijvak te wijzigen of gebaren te maken. Mijn doel deze avond is een camping dichtbij Fuji bij het meer Motosuko. Amper een vijftigtal kilometer ervan verwijderd openen de sluizen des hemels zich, wet van Murphy? Ik laat het niet aan mijn hart komen en de glimlach om na al die voorbereiding en opgekropte stress eindelijk de baan op te zijn met de motor is niet van mijn gezicht af te slaan. De eeuwige mist rondom Mount Fuji begroet mij met enthousiasme en ik mis hierdoor tot tweemaal toe het kleine weggetje dat naar de camping leidt. Eenmaal aangekomen bij de ingang van de camping komt er een man op me afgerend om me duidelijk te maken dat ik eigenlijk te laat ben om me nog aan te melden op de camping. Nadat ik mijn helm verwijder en een pruillip tevoorschijn tover, bedaart hij een beetje en zegt dat hij wel nog een plaatsje heeft indien ik de andere gasten niet wakker maak. Geen probleem! Zolang ik maar mijn tentje kan opzetten voor de avond en kan bekomen van alle nieuwe indrukken en emoties ben ik tevreden. Daar lig ik dan een uurtje later, een ruwe 8.000 kilometer van huis af, in een eenpersoonstentje met de Globetrotter Multistrada Enduro buiten aan mijn zijde...

De vrije loop

De volgende morgen start grauw en vochtig, de dreigende wolken maken duidelijk dat ik een blik op de heilige berg wel kan vergeten. Ik beslis direct naar Irago te rijden om daar de ferry te nemen naar Toba. Gisterenavond heb ik in de tent een route uitgestippeld op de GPS richting Minobu, maar na enkele tientallen kilometers stuit ik al op wegenwerken. De meest logische route is langs dezelfde weg terugkeren en dan de expresweg richting kust nemen waardoor ik minstens twee uur zal verliezen. Er is echter een alternatief: offroad dwars over de berg heen. Ik had mezelf voorgenomen om de eerste dagen niet van de weg af te gaan zodat ik de motor en bagage gewoon kan worden, maar op het bootcamp heeft mijn rijtuig zich buitengewoon wendbaar bewezen en ik gooi mijn goede voornemens overboord. Offroad is meestal een tragere manier om je te verplaatsen maar je krijg er zoveel voor terug. Herten die me voor de wielen wegspringen, de typische Japanse riviertjes met grote groene mossige stenen en bovenal het gevoel van eenheid met de motor en de omgeving. Na een kilometer of vijftig kom ik terug uit op mijn originele geasfalteerde route en kan ik mijn weg verder zetten richting Irago. Omdat ik morgen zonder stoppen wil doorrijden, wil ik zo vlug mogelijk benzine bijtanken, maar bij het eerste benzinestation merk ik een eerste struikelblok op. Er is niets vertaald in het Engels en ik kan net zo goed diesel als eender wat binnengooien. Gelukkig komt er een vriendelijke man op mij afgelopen en die heeft onmiddellijk door dat ik geen flauw benul heb van wat ik aan het doen ben. Met gebarentaal maak ik duidelijk dat ik graag een volle tank zou hebben en hij wijst naar de